

Osobnosti vzpomínají na Ivana Staňu

Společnost pro zahradní
a krajinářskou tvorbu

Potkal jsem velkého člověka...

Proti všemu zdání zahradník se nerodí ze semene, výhonku, cibule, hlízy ani šupru, nýbrž vzniká zkušeností, okolím a přírodními podmínkami.

— Karel Čapek: Zahradníkův rok

📌 Pavel Šimek

Moudrý pamatuje na den účtování neboť všechno pod sluncem má svůj čas... (Kniha Kazatel)

Ve čtvrtek 28. srpna, v pozdně letním odpoledni, se sešla zahradnická společnost v kostele svaté Anežky České na Spořilově v Praze, aby se rozloučila s kolegou a kamarádem panem inženýrem Ivanem Staňou. Pro mnohé z přítomných to byla příležitost, jak společně zavzpomínat na tohoto vzácného člověka. V kostele prozářeném odpoledním slunkem vládla zvláštní atmosféra. Lítost nad ztrátou kamaráda se mísila s pocitem smutku a zvláštní hrdosti, hrdosti nad tím, že jsme byli tak trochu součástí jeho života, že jsme s tímto velkým člověkem mohli prožít silné chvíle, které nás moc a moc obohacovaly. Smuteční obřad vedl s notnou dávkou velkorysosti P. Bartoloměj Pavel Černý, kterému patří náš společný dík. Už samotné místo tohoto setkání, které vybrala paní Radka,

žena Ivanova, mělo určitou symboliku... osa stavby tohoto funkcionalistického kostela je daná rozvržením uliční sítě, v kostele je divadelní sál, knihovna a klubovna skautů. Přepestrá koncepce, která však tvoří jeden významný celek.

Přepestrá byla i životní pouť IVANA, která začala v květnových dnech roku 1948 (4. 5. 1948) v Písku v jižních Čechách. Ivan měl pět sourozenců. Školní docházku zahájil na ZDŠ v Heřmaní, v obci vzdálené několik kilometrů od bydliště v Budičovicích. V Budičovicích měl Ivan pevné kořeny po své mamince (roz. Našincová), které sahají nejméně do 17. století. Následně dokončil povinnou školní docházku už na ZDŠ v Teplicích v Čechách. Středoškolská léta (SVVŠ) prožil v Teplicích v Čechách, kde se kromě jiného stává jedním z nejmladších členů Československé botanické společnosti a podílí se na floristickém výzkumu Českého středohoří. Tento jeho zájem

mu v neposlední řadě následně pomůže k úspěšnému přijetí na školu do Lednice.

Z Ivanových vzpomínek na dětství se mi zvláště vybavuje, jak hovořil o vztahu a respektu ke svému otci. Ing. Alois Staňa byl vysokým důstojníkem a specialistou, který se podílel na realizaci československého opevnění (1935–1938). Perzekuce rodiny a převeliká míra nespravedlnosti v období pro roce 1948, myslím si, zformovaly nezlomné jádro Ivanovy osobnosti. Zahradnický obor vystudoval v Lednici. Začíná zde studovat v roce 1966 a studium končí v roce 1971. Z jeho až neuvěřitelných vzpomínek na toto období je jisté, že jej Lednice ovlivnila na celý jeho život. Jeho lednický příběh nám mladším připadal vždy až skoro neuvěřitelný. Bouřlivák, pracant, kamarád, který vždy stál na pevných základech svého životního přesvědčení!

Následná profesní dráha Ivana byla přebohatá – ostatně stejně jako jeho

život. Ivan, jako garant zahradnických výstav a projektant, formoval po ukončení Lednice pět let zahradnické výstavy na FLOŘE Olomouc (1971–1976). Není nezajímavé, že na Floru do Olomouce už Ivan jezdil během studia v Lednici. Dále pracoval na Středisku státní památkové péče a ochrany přírody Středočeského kraje na úseku péče o historické zahrady a parky (1976–1978). Následně (1978–1979) pracuje v Okresním zahradnickém podniku Teplice jako vedoucí projektant, vedoucí přípravy výroby – realizace a údržba sadovnických a krajinářských úprav. Zde se také setkává s vynikajícím člověkem a odborníkem Ing. Františkem Smýkalem, který se stává jeho velkým přítelem po zbytek života. Po relativně krátkém působení v Teplicích odchází na téměř 10 let (1979–1987) zpět na Středisko státní památkové péče a ochrany přírody. Následuje práce v Sempře Praha (1987–1989), kde na generálním

ředitelství pracoval jako vedoucí odborný technický pracovník pro úsek okrasné školkařské výroby, realizace a údržby sadovnických a krajinářských úprav. Okolím respektované praktické zkušenosti si Ivan doplňuje dalším postgraduálním studiem ochrany životního prostředí na Přírodovědecké fakultě Karlovy Univerzity (1978–1980). Následně (1985–1987) pak studuje dějiny architektury, výtvarného umění a památkové péče na ČVUT (Fakulta architektury).

Ivan velmi působně vzpomínal na své angažmá v podniku Sady, lesy a zahradičství Praha (1989–1991). Není obecně známé, že zde vedl úsek údržby veřejné zeleně v Praze. V tomto období společenského (ale i oborového) kvasu sehrává nezapomenutelnou roli při vzniku a formování celé řady dnes úspěšných zahradnických firem. Jeho spolupracovníci, kolegové zahradníci z těchto podniků, vždy o Ivanovi hovořili (a hovoří) s velkým respektem k jeho uznávaným principům, kamarádskému přístupu, jako o příteli, který se osvědčil v nouzi. Během této přebohaté praxe si odnáší nejen cenné zkušenosti, ale také četná přátelství. Přátelství oborových osobností, které spolu s ním formovaly náš obor a vedly jej k emancipaci! Dovolím si zde připomenout několik těch nejvýznamnějších: Ivan často vzpomínal především na inženýra Františka Smýkala, inženýra Drahoše Šonského, pány profesory Ivana Otrubu a Jaroslava Machovce a především v neposlední řadě docenta Otu Kuču. Tito jeho přátelé také významným způsobem spoluvytvářeli odborný profil Ivana.

V roce 1991 nastupuje Ivan na základě vyhraného konkurzu na pozici vedoucího Správy Průhonického parku. Následně mu bylo dopřáno více jak čtvrtstoletí

o park pečovat a dále jej rozvíjet v duchu jeho zakladatele. Byl na tuto svoji životní roli dobře připraven. Kromě jiného také proto, že park znal ze své předchozí praxe „památkáře“. Z dlouhých hovorů s Ivanem, které mně byly dopřány, jsem nabyl přesvědčení, že svůj pracovní sen si splnil právě až v Průhonickém parku. Ano, formálně byl od roku 1991 vedoucím Správy Průhonického parku, později pak vedoucím provozu. Ve skutečnosti však byl velkým průhonickým zahradníkem, který v podstatě Průhonický park zachránil. A nebojím se říct důstojným pokračovatelem hraběte Silva Taroucy. Ostatně Ivan měl, jak říkal, v panu hraběti velký vzor. Myslím, že není druhého člověka, který by tak obdivuhodně znal Průhonický park a Taroucovo dílo. Toto poznání pramenilo z desítek let přemýšlení, naslouchání ostatním a v neposlední řadě z pozorování celku, detailů – konkrétních stromů a kytek: ve dne, v noci, od jara do zimy... prostě pořád. Ivan důležité věci dlouho a detailně promýšlel! Když přijal rozhodnutí už nebylo cesty zpět, vyjádřeno jeho slovy: Na to s... Bílý tesák!

Ivan se nesmazatelně zapsal také do činnosti Společnosti pro zahradní a krajinářskou tvorbu. V květnu 2010 se stal předsedou Správní rady a v této funkci setrval do listopadu 2012. Pro SZKT to bylo mimořádně složité období. Už pouze několik málo zasvěcenců ví, z jakých problémů Ivan naši společnost „vysekal“. Později v Luhačovicích 29. 11. 2018 se stal čestným členem SZKT.

Není to však pouze odbornost, kterou u Ivana obdivujeme. Snad ještě obdivuhodnější byly jeho příběhy. Příběhy, které nám stále připadají až neuvěřitelné. Vzpomenu jeden za všechny: Ivan ještě jako student vyráží za poznáním po Evropě

a mimo jiné dorazil k jezeru Lago Maggiore. Na zaplacení loďky již nebyly peníze... k údivu svého okolí se vrhá do chladných vod jezera a do vysněné zahrady na ostrově Isola Bella prostě doplave. Následně pokračuje stopem na druhý konec Itálie a za pohnutých okolností se probouzí na parkové lavičce v Casertě.

Ivan miloval hudbu, kytaru, písničky. Vášnivě rád jezdil na kole, na běžkách, plaval. Byl sportovec tělem a duší a dával do toho všechno. Na svoje dcery a vnou-

čátka byl Ivan moc pyšný. Předával jim znalosti a figle, díky kterým bude jeho jedinečná osobnost žít navždy.

V Ivanovi jsme ztratili nejen blízkého člověka, ale i duši, která nám svým způsobem ukazovala trochu jiný svět. A přestože už s námi nebude sedět u stolu, sdílet další zážitky nebo plánovat další dobrodružství, zůstává v nás. Ve vzpomínkách, ve slovech, v příbězích, které budeme dál vyprávět.

Ivane, děkujeme!

Jmenuju se Ivan – podle poustevníka z jeskyně u sv. Jana pod Skalou

📌 Martin Hajman

„Aby bylo jasno, jmenuju se Ivan podle poustevníka Ivana z jeskyně u sv. Jana pod Skalou, ke kterému můj otec choval úctu.“ Tuhle větu řekl Ivan Staňa mnohokrát, když se seznamoval s novým člověkem a potřeboval se vymezit vůči jakékoliv souvislosti s „ruským Ivanem“. V této souvislosti také často zmínil tamní endemickou travu kavyl Ivanův, aby ohromil i botanickou veřejnost.

Tak jsme se také seznámili na konci 90. let. Botanika mě naprosto nezajímala, zato mě „odstřílel“ Ivanův ostrý slovník, proložený fakty. Jedinečný fenomén v našem zahradnickém oboru, o kterém nám dokonce už na zahradnické škole vyprávěli učitelé – jak na děčínské Libverdě v podání manželů Kubičkových, tak na Mělníku v rámci veselých příhod z praxe v podání Františka Smýkala. Představte si, že potkáte někoho, koho znáte z vyprávění. A nebudu se mýlit, když řeknu, že právě osobní setkání s Ivanem patří k této zkušenosti kdekoho v našem českém zahradnickém světě.

Právě na konci 90. let mi Pepa Souček a František Smýkal pomohli zařídit civilní službu u Ivana v Průhonickém parku, aniž bych tušil, že tam zakořením na několik

let. Hned po první výplatě mi došlo, že tam se nepracuje kvůli penězům. Říkali jsme občas s Ivanem na odlehčenou, že jsme tam jen nadšenci, nebo zoufalci. Leckdo z nás zvládl reprezentovat obě skupiny současně. Ivan ovšem fungoval jako velká opora pro obě kategorie. Mohl bych tady teď pokračovat výčtem všech úspěšných oborových zásahů a dramatických okamžiků, kdy Ivan občas zbytečně riskoval život pro park při povodních nebo padajících stromech... ale raději otevřu prostor pro setkání s Ivanem jako člověkem. Po mém odchodu z Průhonického parku jsme totiž nadále spolupracovali a já nakonec nejvíce prospěl parku paradoxně tím, že jsem odešel do zahraničí a mohl zprostředkovat několik projektů coby zahraniční partner. Mezitím se naše pracovní vztahy přetavily v přátelství a otevřely nová témata.

Ivanovým velkým tématem byli lidé, kteří neměli nikde zastání. Něco, co všichni známe z Formanových filmů. Ivan o tom nikdy nemluvil, ale po letech jsem teprve pochopil, proč v Průhoních zaměstnával lidi, kteří byli často nezaměstnatelní kdekoli jinde – lidi, pro které v ekonomickém uvažování nebylo místo.

Totéž vlastně dělal už před r. 1989, kdy poskytoval zázemí a povinné zaměstnání politickým oponentům. Lidi, kteří nestáli o soucit, ale potřebovali trochu empatie. Tu Ivan měl. Rafinovaně skrýval své citlivé srdce za obří postavu a velmi ostrý slovník. Právě ten ostrý slovník fungoval celý život jako brnění, které jen vzácně sundával.

Překvapivě ho prohlédli již zahraniční studenti v 80. letech, kdy Ivan pracoval ve Veltruském parku a organizoval letní mezinárodní studentské brigády, na které tehdy vzácně mohli přijet studenti ze západních zemí a strávit léto v Československu. Ivan byl vždy showman s kytarou, ale v tomto případě neměl možnost se skrývat za peprnou češtinu, a tak si ho dodnes v zahraničí pamatují právě jako neobyčejně zábavného Ivana se zvláštním smutkem v očích.

Co tedy Ivana takhle formovalo? Odpověď najdeme překvapivě v Ivanově dětství. Ivanův otec byl jedním z klíčových autorů systému betonových opevnění v pohraničí Československa. A právě po komunistickém puči byl v 50. letech

opakovaně zatýkán a brutálně mučen, aby prozradil plány pevností a recepty betonových směsí, což byla jeho specialita. Ivan byl jako dítě mnohokrát svědkem okamžiku, kdy mu přivezli z výsledku domů zbitého, zkrvaveného tátů... Jak Ivan sám říkal pohnutým hlasem: „Táta vždycky ležel na zemi jako hadr. Nemůžeš nic.“

Setkání s marností zřejmě definovalo Ivanův celoživotní postoj. Nezatrpká. Jeho vlastní reakcí byla právě mimořádná radost z každého dne, smysl pro humor a rodina jako pevnost. Ivan miloval děti. To vše mi také dává možnost po letech pochopit i některá jeho zdánlivě iracionální rozhodnutí, protože na prvním místě u něj byl vždy člověk.

Vzpomínka na Ivana z druhého domova – osady Budičovice

T Petr Pavel Hanus, zvoník, ponocný ve Skalách, kostelník na sv. Jiljí v Heřmani u Písku a zastupitel obce Skály

Ing. Ivan Staňa se svou oblíbeností a všestranností trvale zapsal do povědomí občanů obce Skály i osady Budičovice, kam jezdíval od roku 1990. Na více než 300 let starém rodovém gruntu Našinců se realizoval jako neúnavný opravář, chalupář a aktivní zahradník. Jeho zahrádka před statkem v blízkosti Skalského potoka byla jednou z nejkrásnějších a tvořila pomyslnou vstupní bránu do osady Budičovice. Byl to velmi oblíbený člověk, chlap každým

coulem. Měl zemitou povahu, všeobecný odborný rozhled i vystupování, kterým neustále překvapoval místní i kolemjdoucí. Rád poseděl u piva nebo vína a promlouval o životě se sousedy i kamarády. Dokázal strhnout lidi k zamyšlení nad historií předků – nad tím, co všechno museli strpět a obětovat v zemědělství během těžkých dob totalitního režimu. Dřinu, pohrdání a odsouzení, které zažívali sousedé i jeho vlastní rodina.

Pokud to jen trochu šlo, přepravoval se všude na kole. Byla to jeho láska a „upevňovač zdraví“, jak říkával. Cyklotrasy si plánoval tak, aby si mohl během jízdy někde odskočit a zaplavat si v řece. Možná si Ivan ani nepřipouštěl a nevěděl, že svou osobností, nezdolnou pracovitostí a slovním projevem dokázal změnit život některých lidí a vychýlit je z jejich dosavadních kolejí. Jedna Ivanova jízda na kole po Budičovicích totiž změnila život a směr i mně, Petru Pavlu Hanusovi, patriotovi ze sousední obce Skály.

Přiblížím vám příběh s Ivanem, který se mi stal před 13 lety v Budičovicích. Na jaře, v březnu roku 2012, jsem nedaleko Budičovic opravoval torzo zničeného kříže. Kříž jsem obnovoval pro občany i obec Skály-Budičovice jako poděkování za vstřícnost při vybudování nových inženýrských sítí a při opravě ulice u našeho nového domu. Tehdy, během jednoho slunečného odpoledne, projel kolem mě nějaký cyklista v bílé košili směrem k nedaleké lesní kapličce sv. Víta. Přerušil jsem práci a koukal za ujíždějícím cyklistou. Moc lidí se tu nepohybuje, tak jsem byl zvědav, kam dojde. Z ničeho nic se v půli cesty zastavil, ohlédl se, otočil kolo a jel zpět ke mně.

V tu chvíli mi hlavou proběhla myšlenka, že mi asi jede „pocuchat ciferník“, jelikož někteří lidé z okolí nebyli opravě kříže moc nakloněni. Remcali, proč to opravuji, když je to stejně rozbité a pro lidi to nemá žádný kloudný užitek. S napětím jsem čekal, co se bude dít. Přijel, odložil kolo a svým typickým hrubším hlasem na mě spustil, proč a pro koho to opravuji a zda si mě někdo objednal. Vysvětlil jsem mu, že se snažím křížek opravit na vlastní pěst a rád bych u něj zasadil lípu a usadil lavičku, protože je odtud krásný výhled na kapličku i nedaleký Skočický hrad.

Byl ze mě v šoku. Nechápatě kroutil hlavou, že to snad není ani možné, aby se někdo rozhodl po více než 40 letech opravit zničený křížek, když bylo a stále je v obci tolik komunistů. Po chvíli se mě zeptal, jestli jsem věřící. Řekl jsem mu, že ne a nikdy v životě nebudu, jelikož jsem ateista a Bůh přece neexistuje. Nabídl se, že mi z Prahy z parku přiveze pěknou lípu, která se u kříže zasadí, protože stromům trochu rozumí. Souhlasil jsem, ale nikdy ji vlastně nepřivezl.

Strávil tam se mnou nějaký čas, a když jsem se už chystal odjet, řekl, že mi musí povědět, co se tu stalo. Já jsem ty jeho moudrosti slyšet nechtěl, v hlavě jsem řešil hlavně tu složitou opravu. Byl ale neodbytný. Prý mi to prostě musí říct, protože se mu zdám normální a zatím nenašel nikoho, komu by to mohl bez předpoklů svěřit. Řekl jsem mu, že místo příběhu by bylo lepší, kdyby se chopil hrábí a pomohl mi. S úsměvem na tváři mi odvětil, že je nešikovný, práce mu od ruky moc nejde, a že mi místo toho raději řekne ten příběh. Tehdy jsem o něm nic nevěděl – ani to, čeho všeho svou pracovitostí v Průhonicích dosáhl. Řekl mi: „Jsi ještě mladý, máš život před sebou a nějak se s tím už v životě popereš.“

Abych se ho zbavil, protože mě zdržoval, řekl jsem mu, ať mi to tedy už konečně poví. Tehdy jsem netušil, že náhodné setkání s ním mi úplně změnil život.

S úlevou mi vyprávěl o události, která se zde v Budičovicích a okolí v minulosti za socialismu stala. Tehdy se zúčastnil, spolu s partou místních vandalů a svazáků (Svaz socialistické mládeže), akce, při níž tajně v obci a okolí zničili několik křížů. Aktéři se prý mezi sebou špičkovali, kdo jich nejvíce zničí, aby vyhráli sázku o jeden metr piv. Ivan mi řekl, že se musel zúčastnit, aby tehdy neměl s reži-

mem problémy. Nechápal jsem, jak jim to tehdy mohlo projít. Když pak při svých procházkách často míjel tento poničený křížek, vzpomněl si prý vždy na dobu, kdy se tu jako malý s babičkou modlil, i na okamžik, kdy to tu společně zničili. Chtěl to prý někdy opravit, ale neměl dost odvahy ani času se do toho pustit.

Povzbudil mě, abych se pokusil ostatní kříže alespoň najít. V dalších dnech jsem se pomocí map i svědectví pamětníků pustil do systematického hledání zbytků křížů, o kterých se Ivan zmínil. Trvalo mi to dlouhých 13 let, než jsem od onoho setkání s Ivanem všech 17 křížů opravil. Tam, kde se kříže nedochovaly, jsem postavil kříže úplně nové – náhradní. Tenkrát jsem měl v úmyslu opravit pouze ten jeden kříž v Budičovicích a v další činnosti nepokračovat, ale po náhodném setkání s Ivanem se mi otevřely oči. Prohloubil jsem svůj zájem o kříže, hledal důvody, proč je lidé stavěli, ke komu vzhlíželi a za co děkovali.

Díky tomuto setkání a záchraně prvního kříže jsem se ze zatvrdělého ateisty stal křesťanem, ale také neúnavným obnovitelem zničených křížů, pomníků a zvonů v Jihočeském i Libereckém kraji. Od té doby jsem doposud zachránil více než 110 křížů.

Letos v srpnu 2025, těsně před setkáním rodáků obce, jsem opravoval pomník padlých v 1. světové válce v Budičovicích. Ivan naproti před svou chalupou tradičně sekal trávu a zaléval květiny. Jakmile mě uviděl, ihned mi přinesl domácí dobroty, aby mě při opravě podpořil. Naposledy jsem se s ním potkal během setkání rodáků 9. srpna 2025. Účastnil se žehnání nového oltáře ve Skalách, který jsem s kamarády vytvořil. Viděl jsem ho poprvé plakat dojetím při vysvětlení důvodu pořízení oltáře – nápravy křivd totalitního režimu, odkazu předků, propojení a navázání na duchovní tradice v našem regionu. Ten den odpoledne jsem se ho zeptal,

zda vůbec ví, kdo mě přivedl k záchraně křížů, k zájmu o Boha, o předky a o zdejší region. Nevěděl. Řekl jsem mu: „Ivane, byl jsi to ty, kdo mi tenkrát změnil život i směr, a za to ti děkuji.“ Moje odpověď ho hluboce dojala a rozčarovala.

Ivan byl dobrák od kosti, pomáhal všem bez rozdílu. Nezištně podporoval svou sestru Jitku Stropkovou, když jí zemřel manžel. Uměl se postarat i o jiné lidi, když byli v nesnázích. V práci byl velmi oblíbený, sice svérázný, ale ve svém oboru představoval skutečný pojem.

Projel na kole s nohou v sádře. Prostě ranař...

T Vendula Čermáková

První setkání: rok 1971

Já nastoupila do třetího ročníku v Lednici, Ivana (čerstvého absolventa) potkala před zámkem v Lednici, byl se mnou někdo ze starších a velmi významně mně řekl: „*To je Ivan Staňa*“. Co bylo nezapomenutelné – jel na kole s nohou v sádře. Prostě ranař...

Druhé setkání leden 1990

Po více letech působení v útvaru financování podniku Sady, lesy, zahradnictví v Praze jsem po déle trvající žádosti byla konečně převelena do úseku údržby sadů, tedy do oddělení vedeného od nedávna nastoupivšího Ing. Ivana Staňi s jmenováním jako hlavní ekonom odd. údržby sadů. Na práci jsem se těšila, ale došlo k rozhodnutí Zastupitelstva hl.m. Prahy a státní podnik Sady, lesy, zahradnictví byl poslán do likvidace. To byla rána jak pro Ivana, tak pro mne. Řešili jsme spolu a objížděli inventury na všech střediscích údržby sadů.

S Ivanem jsme spolu byli na zkouškách zvláštní odborné způsobilosti ve stavebnictví., přičemž jsme dostali průkazku ZOZ jako vedoucí projektant, také rok 1990. Ivan šel na řadu přede mnou, když odešel, tak byla komise v souhlasném šoku, po jadrné mluvě Ivana, ani nevím,

co se mne ptali, jen říkali: „*ten chlap má pravdu*“, šlo o to, že jakýkoliv záznam ve stavebním deníku je „*na h....., dvě věci, když si dělníci stejně udělají co chtějí a na nějaký deník kašlou*“.

V souvislosti se SZKT, jsem v lednu 1990 na Ivanův pokyn sháněla nějaký prostor pro uspořádání 1. setkání budoucích členů SZKT, konalo se to v kině Sigma na novém Spořilově. Osobně jsem tam nebyla, někdo v kanceláři zůstat musel.

V únoru 1992 se naše cesty profesně rozešly.

Ale další častější setkávání je již o pravidelných výjezdech do vinných sklípků ve Valticích, společném zpívání a skvělé náladě bývalých zahradníků SLZ a jejich přátel.

Potkávali jsme se i na přátelských setkáních u Dáji Kolmanové na Vyšehradě

Poslední setkání s ním bylo na pohřbu a následně vzpomínkové akci za dalšího skvělého člověka arboristu Aleše Frela. Ivan měl ve zvyku člověka (mne) pozdravit tak, že mne objal a vyzvedl se slovy k ostatním: „*to je materiál*“. Minule jsem ho již varovala, že kila stále přibývají, ale nedal si říci a udělal to i na hřbitově v Nalžovicích.

Já na něj opravdu nikdy nezapomenu a samozřejmě v dobrém...

Stále čekám, že se objeví ve dveřích velká ramena a hrudník obřích rozměrů

T Aleš Kurz

Stále čekám, že se objeví ve dveřích velká ramena a hrudník obřích rozměrů v kterém se skrývá velké srdce a velmi hlučně se projevující, skoro dvoumetrový člověk. Ivan.

Potkali jsme se v osmdesátkách v SLZ (Sady, lesy a zahradnictví, podnik hl. m. Prahy). Hned po střední škole jsem se dostal do péče velkých osobností oboru, s kterými jsme se v tomto podniku potkali, Ivan byl chvíli mým šéfem a řešili jsme spolu v pražské Stromovce novou zásobní zahradu a kompostárnu. Tady někde začíná vzájemná, postupně se upevňující, důvěra a kamarádství. Od začátku jsme si rozuměli i v politice a společně oslavovali nabytou svobodu. Vykládal mi, jak se vrátil do svého rodného statku v Budičovicích u Protivína, který jeho rodině zabavili komouši a po mnoha letech šel do místní hospody, kde se potkal s dělníky, zaměstnanci bývalého státního statku,

kteří v Ivanově domě, „hospodařili“. Cituji Ivana : „*měl blbý řeči, tak jsem mu dal ránu, lehnul a od té doby jsem už do hospody nikdy nepáchnul*“. Potkali jsme se i ve správní radě SZKT v těžké době, kdy se SZKT potýkala s mnoha problémy, od personálního obsazení ředitelky společnosti až po finanční problémy a Ivan se k tomu postavil se svou typickou přímostí a rozhodností. Od myšlenky k činům, šel Ivan rychle. A naše životní cesty se potkali i v Průhonickém parku po kterém jsem jako malý kluk pobíhal a Ivan v něm strávil polovinu života a obdivuji ho za to, co pro Průhonický park udělal. V Průhonících, pod Ivanem pracovala i má budoucí žena. A nakonec Novohradské hory, které Ivan miloval, jezdil po nich na kole a kde já jsem posledních deset let doma.

Ivane, na letošní vánoce, od Tebe, tak jako každoročně, čekám ručně psanou pohlednici...

Kam vstoupil, tam ovládnul prostor

T Drahomíra Kolmanová

Píšu medailonek v den zasvěcený Dušičkám. Pomalu mi dochází, že Ivan už je fakt jednou z nich. Jistě ho tam čekali kamarádi Fanek Smýkal, Drahoš Šonský a Ota Kuča. Do cinkotu nebeských sklínek zní příběh o cyklistovi pod koly auta a známý bouřlivý smích.

Z mého pohledu je Ivan Staňa nejoblíbenější a nejpobláznější osobností našeho oboru. Kam vstoupil, tam ovládl prostor. Férový chlap – věcný, vtipný, praktický. Co si vzal do hlavy, to dotáhl. Znali ho kolegové ze všech oblastí našeho oboru: ze Sadů, lesů a zahradnictví Praha (SLZ), odkud se známe i my dva, z NPÚ, z Botanického ústavu v Průhonících, i ze Štířína, kde navázal na Vašíka Větvíčku.

Máme se moc rádi. Psali jsme si zřídka, volali si, když bylo potřeba. Setkávali jsme se při jednáních, na konferencích, na oslavách – např. narozenin Fanka Smýkala na Mělníku, občas na jeho, Otových, Drahošových a mých na Vyšehradě, vždy nad dobrým vínkem. A také na tradičních vánočních večírcích. Jakmile přišel, byl středem pozornosti. Poklidné rozhovory se rázem měnily v gejzíry smíchu. Když jsme zůstali v úzkém kruhu a došlo na rodiny, mluvil s láskou o krásné, energické manželce Radce a o šikov-

né, milované dceři Terezce, a s vráskou na čele o předchozích vztazích. Žilo v něm silné rodové poselství, vazba ke statku v jihočeských Budičovicích.

Společnost na Vyšehradě obohacovali mimo výše uvedené pány i další vzácní profesní přátelé: Boženka Pacáková – první dáma historických zahrad; „Blížinky“ – krajinářské architektky Věra Ondřejová, Jiřinka Švamberská, Iva Zemanová a Vendulka Čermáková (neskutečně laskavá bytost, skvělá kuchařka a pojem v SLZ Praha, SZKT a Oddělení zeleně MHMP); Dedy Švédová z TSK a Věrka Chodorová z OŽP Praha 2; dáma s laskavou grácií Iva Síbrtová, vedoucí odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy; Toník Pechek, moudrý a laskavý vyšehradský zahradník, se stoickým klidem dělající zázraky na počkání; Jirka Slepíčka, obdivuhodný a podobné zázraky tvořící jednatel firmy Zahradní architektura Tábor; Eva Slepíčková, osobitá specialista na stromy u TSK, MHMP, Prahy 11 a pedagožka na ČZU v Praze; Karel Drhovský a Pavel Bureš z NPÚ a prezidenti spolku Cestami proměn; šarmantní Hanka Váňová, vedoucí OŽP Praha 1; Renatka Falková a Ruda a Michal Krajovi, top management firmy

Aquastart; Vladimír Sitta, úspěšný architekt krajinář s přirozenou elegancí a profesní odvahou, dlouholetý vedoucí Ústavu krajinářské architektury FA ČVUT Praha, se svou elegantní manželkou, herečkou Evou; manželé Helenka a Jirka Šubertovi, svébytní zahradníci-srdcaři z Jižního Města, a další.

Velmi si vážím takových přátel. Proto vznikly Podvečery s osobnostmi. Šestnáctý, konaný 22. 11. 2018, byl věnovaný Ivanovi a jeho studentské lásce, tehdy už nežijící Katce Tuzarové ze Zlína. Podvečery jsou založeny na osobních setkáních, takže z nich nevznikají záznamy. Ivan nás tehdy svou bouřlivou zpovědí rozplakal i rozesmál: padlý strom při vichřici s mrtvou běžkyní se sluchátky na uších; zranění lidé po pádu balustrádového zábradlí na zámecké vyhlídce; čištění rybníka dřív, než se dala sehnat povolení, protože to prostě bylo třeba; kácení po kůrovci; vodní režim Průhonického parku; rekonstrukce Podzámeckého alpina prezentovaná na výstavě Má vlast cestami proměn... Vše spojené s dalšími profesními kolegy a jeho úžasným průhonickým týmem.

Krásné to bylo. Tenhle večer i celý kus života s Ivanem spojený. Díky.

...do Průhonického parku přišel magor. Rozhovor Jany Šimečkové s Ivanem Staňou

🗣️ Jana Šimečková

Rozhovor s Ivanem Staňou do časopisu Inspirace jsem chtěla udělat už dávno. Známe se skoro patnáct let, mockrát jsme spolu projezdili republiku křížem krážem při hodnocení děl přihlášených do soutěží Park roku a Zahrada roku – on jako porotce, já jako organizátorka. Nebudu tedy předstírat, že si zdvořile vykáme. Letos je k rozhovoru s Ivanem ta správná příležitost – oslavil totiž v květnu sedmdesátiny. Termín rozhovoru jsme domlouvali v Lednici, u příležitosti konference pořádané k zahájení projektu Zahravně-architektonická tvorba v období totalitních režimů. Z úst několika řečníků tam zaznělo, že Ivan Staňa zachránil Průhonický park. Nejenom o parku, kde strávil posledních třicet let, jsme si vyprávěli nad sedmičkou pozdního sběru. Rozhovor začal velmi originálně: „Hlavně mi řekni, co po mně chceš... - že já jsem ti hned neubral kyslík“, řekl se zdvořilostí sobě vlastní Ivan a já pustila záznamník. Kdo Ivana zná, ví, že doslovný přepis jeho odpovědí by byl nepublikovatelný, pokud by to byl zvukový záznam, ozývalo

by se samé „píp“. Jadrná mluva ale skrývá duši citlivého člověka a zapáleného profesionála.

Pokud vím, trávíš každou volnou chvíli v jižních Čechách, kde opravuješ váš rodový statek.

Pocházím z jihočeské malilinké vsky Budičovice, která leží mezi Protivínem a Vodňany. Dnes je to vesnická památková zóna – jihočeské selské baroko s návesní kapličkou. Ve škole mně spíš říkali Ivan Našinců, neboť pocházím z Našinců statku (maminka byla Našincová) a Našinců rod je zde minimálně od roku 1642. A protože bylo potřeba s kulaky zatočit, „opustili“ jsme v roce 1956 nádherné rodné jižní Čechy a ocitli se na více než dvacet let ve „zdravých a nezamořených“ Sudetech v Teplicích.

Tatínek byl z Újezda u Brna. Takže jsem napůl Moravák a napůl Jihočech.

Maminka byla ze statku a tatínek?

Táta byl ženijní inženýr, vystudoval vojenskou akademii v Brně. Stavěl přehrady – Orlík, Lipno, Souš a další –

a hlavně do roku 1938 vojenská opevnění naší severní hranice – pevnosti Skutina, Stachelberg, Dobrošov, Hanička. Po osmačtyřicátém celá naše rodina trpěla, hlavně táta, měl pečeť prvorepublikového inženýra, který stavěl tvrze, nechtěl se kamarádit s komunisty ani s STB, no a k tomu ještě maminka kulakova dcera – nechce se mi o těch čtyřiceti letech moc mluvit. Když se v roce 1989 otočil režim, tak nám zavolał vojenský historik plukovník Eduard Stehlík a pozval všechny žijící potomky těch, kteří stavěli opevnění, na tvrz Skutina, a naše setkání se stále opakují, vždycky na jiné pevnosti.

Takže lásku k rostlinám jsi zdědil po mamince?

Mamince se dostalo klasického vzdělání. Děda chtěl, aby jeho dcera uměla řeči, tak ji poslal do kláštera Štěrkeň u Strakonice, kde byl řád Anglických panen. Tam se máma u řádových sester naučila výborně (slovem i písmem) anglicky, francouzsky a německy. Když školu dokončila, automaticky dostala diplom z Karlovy univerzity jako absolventka Filozofické fakulty. Jenomže přišla válka a máma samozřejmě zůstala na statku, protože děda neměl syna, kterému by pětáctýřiceti hektarové hospodářství předal. Když nás pak odsunuli do Teplic, pracovala celý život ve spořitelně.

Ty ale nejsi jedináček.

Nás bylo pět sourozenců, tři umřeli. Předemnou se narodila holka, které byl rok, když dostala zápal plic. Kousek od nás vedla demarkační linie, za kterou byli Američani a ti už tenkrát měli penicilin, který by ji býval zachránil, ale nemohli jsme se k nim dostat. Další ještě nenarozenou sestru doslova vykopla kráva mámě z břicha. Byla ve vysokém stupni těhotenství, ale soudruzi řvali „kulakovo dcerko, do kravína a dojit!“ Sedla

si na stoličku a kráva ji kopl. No holt komunisti.

Jak jsi se tedy dostal k zahradničině?

Mně se nějakým zázrakem podařilo dostat na gymnázium. Začátkem šedesátých let se chystal velký uhelný zábor Českého středohoří. Československá botanická společnost dostala za úkol všechny lokality, kde se v budoucnu mělo těžit uhlí, zdokumentovat a vysbírat. Já jako malej kluk jsem měl rád kytičky, tak jsem jako dobrovolník chodil s tímto floristickým výzkumem pomáhat. Na gymnáziu jsem v tom pokračoval, což mně pomohlo, když jsem pak předložil svoje herbáře u zkoušek na Vysokou školu zemědělskou v Brně.

Chtěl jsi vždycky studovat zahradnictví?

Původně jsem si myslel, že půjdu studovat botaniku na Karlovu univerzitu. Matka šla za ředitelem gymnázia, který jí řekl: „Paní Staňová, z hrušky dolů, copak váš „kulakův synek“ by mohl jít studovat botaniku na Karlovu univerzitu? Jediné, co mu podepíšeme, je hnojárna.“

Ivanovi zvoní telefon. Volá ředitel Společnosti pro zahradní a krajinářskou tvorbu Ondřej Feit a sděluje mu, že bude navržen na konferenci společnosti v Luhačovicích jako Čestný člen. „Pokud budu čestný člen, tak to abych přijel do Luhačovic na praseti a s demižonem v ruce a celému sálu poručil panáka“, opáčil Ivan, poděkuje a pokračuje v rozhovoru.

V Lednici jsi začal studovat v roce 1966 obor sadovnictví, dnes zahradní a krajinářská architektura.

V Lednici jsem prožil nejlepší léta svého života! Nebyli jsme na tom doma finančně nejlip – takže nějaké malé základní prospěchové stipendium, helfr na stavbách v Lednici, ale hlavně jsem jezdil každoročně jako brigádník na Floru do Olomou-

ce, vlastně už od roku 1965, ještě jako středoškolák. Na Floře byla bezvadná výstavnická parta, do které jsem zapadl. Ing. Machovec mi vyšel mimořádně vstříc, takže jsem se mohl tehdy podílet na přípravě jarních, letních i podzimních etap i na dalších pracích, např. na rekonstrukci palmového skleníku.

Na Floru Olomouc jsi nastoupil po ukončení vysoké školy do zaměstnání.

Po domluvě s Jiřím Fingerem, tehdy šéfem projekčního oddělení, jsem předpokládal, že po Lednici na Floru nastoupím. Jenže to bylo v nejhorším normalizačním období 1969/70. No a soudruzi řekli: „Na výstavní oddělení s tímhle kádrovým posudkem bys chtěl? Chceš tu pracovat? Tak jediné jako topič.“ Mysleli si, že mě zlomí, ale já tu práci v kotelně a provozu za 900 hrubého měsíčně vzal. Někdy v roce 1973 vznikl nějaký problém chvilku před zahájením výstavy a protože jsem za ta léta výstavnickou práci znal, tak někdo řekl: „Vytáhněte Staňu z kotelny.“ Přišel komunistickéj náměstek a povídá: „Soudruhu inženýre, svleč montérky, za hodinu na pavilonu A, budeš garantem.“ Začal jsem tedy pracovat na výstavním oddělení, později na oddělení projekčním. V roce 1976 jsem za vypjatých okolností po konfliktu s tímhle komunistickým náměstkem z Flory odešel. Přišel mi totiž radit, jak mám sázet růže v tehdy nově budovaném rozáriu – skoro jsem ho rýčem přizabil.

Tehdy začalo tvé působení u památkářů.

V témže roce 1976 jsem nastoupil do Střediska státní památkové péče a ochrany přírody Středočeského kraje na úsek péče o historické zahrady a parky. Byl jsem tam velice spokojený, ale z finančních a rodinných důvodů jsem v roce 1978 odešel do Okresního

zahradnického podniku v Teplicích, kde František Smýkal vedl tehdy výborné sadovnické středisko. Za dva roky jsem se ale vrátil zpět k památkové péči, kde jsem byl do roku 1987. Později jsem nastoupil do podniku Sempra Praha a dále do Sadů, lesů a zahradnictví v Praze, kde jsem měl na starosti úsek údržby veřejné zeleně.

Už jako pracovník státní památkové péče jsi jezdil i do Průhonického parku.

Do parku jsem jezdil více než deset, takže když v roce 1991 vypsali Botanický ústav Akademie věd konkurz na správce parku, měl jsem výhodu, protože jsem park velmi dobře znal. V roce 1962 byl park včetně zámku „z rozhodnutí strany“ v rámci delimitace předán ze správy Výzkumného ústavu okrasného zahradnictví Československé akademii věd, resp. Botanickému ústavu ČSAV. Do Průhonice přijeli nějakí Sověti a po vzoru bolševického botaničeského sádky tady začala vznikat botanická zahrada. Průhonický park, vrcholné evropské krajinářské dílo, tehdy zahradnickému oboru přes náš odpor prostě vzali a o park se přestalo odborně zahradnický a památkářsky pečovat. Na nic, co mělo zelenějí lístek, se nesmělo sáhnout. Jakmile zavrčela pila se záměrem cokoli pokácet, už běžel nějaký nohsled za ředitelem: „Soudruhu řediteli...ty parkový už zase kácej!“ To trvalo téměř třicet let.

Už tehdy ale park spadl pod státní památkovou péči. To nebylo možné přístup akademie změnit?

Jako památkář jsem měl problém a ani s podporou kolegů z oboru jsem tady nemohl nic prosadit. Pracovníci, kteří měli správu parku na starosti, zanedbávali základní zásahy v porostech, probírky, prořezávky... Nově, mnohdy vzácně

dřeviny se vysazovaly bez respektování původní geniální kompozice zakladatele parku Arnošta Emanuela Silva Taroucy. Snažil jsem se tehdy s pomocí Jiřího Marečka, Jardy Machovce a Drahoše Šonského přesvědčit ředitele Botanického ústavu akademika Hejného tuto situaci změnit, ale marně.

Na konferenci v Lednici několikrát zaznělo, že jsi zachránil Průhonický park.

Když jsem přišel, na Velkém nádvoří byly půlměsíčky od srpů, jak si tam lidé chodili pro trávu králíkům. Prostě jsem začal po zahradnicku hospodařit, ze začátku to znamenalo hlavně kácet. Měl jsem štěstí na ředitele, který mně dal volnou ruku. Ale neměl to vůbec jednoduché. V první řadě bylo potřeba udělat značné asanační a zdravotní probírky. Začali jsme u zámku a opravdu s pár lidmi jsme zhruba během pěti let došli až na konec parku za rybník Bořín. Průhoničtí občané zuřili, co to do parku vzali za hovado. Dokonce jsem teď našel článek ve Večerní Praze z té doby s titulkem....a do Průhonic přišel magor.

To je tak rozčilovalo, že kácíte?

Dneska už bych si to snad nedovolil, ale na tabuli na Chotobuzi jsme shodili asi 200 dubů, protože byly po kmenech chlupatý, což je jasný signál, že dub nemá světlo. Hlavní vyhlídka zarůstala čtyřmetrovými rododendrony a já jsem ji chtěl znovu otevřít. Zaměstnanci mi říkali: „Náčelníku, tohle nepřežijete“, tak jsem je pokácel, naložil na valník a nechal traktor projet po Průhonicích, aby lidé věděli, že sem opravdu ten magor přišel.

Pokud vím, měl jsi velké konflikty s ochránci přírody.

Na okrese Praha západ byla silná pobočka ČSOP, která vydávala vlastní časopis. Jednou jsme dost hluboce rozjezdili

lokalitu vstavačů na podzámecké louce, což vyfotili ochránci přírody a bylo zle. Další rok jsem jim poslal fotku, kdy na louce kvete mnohokrát víc orchidejí, než před tím.

Určitě to nebylo jednoduché období pro ředitele Botanického ústavu, který byl tvým přímým nadřízeným.

Měl jsem obrovskou podporu porevolučních ředitelů, od kterých jsem dostal důvěru. Třeba rybník Bořín, který má šest hektarů a z toho čtyři byly zarostlé nálety olše, osiky, topolů. Tak jsem ty čtyři hektary vykácel a rybník odbahnil. Bylo to tehdy z hlediska ochrany přírody opravdu ekologicky stabilní území – od rostlin po živočichy bylo všechno chráněné. Nařkli mě z toho, že jsem zničil ekologicky stabilní území, což jsem zničil, to byla pravda, ale já jsem se snažil ochránce přírody přesvědčit, že pro Průhonický park je prioritní památkové hledisko, ne hledisko ochrany přírody. Dneska je tam krásný rybník. Ustál jsem mnoho pokut a největší konflikt jsem měl s pracovníci ochrany přírody, která mně přišla vykládat, jak se mám v parku chovat. Po mnoha letech jsem ji potkal na semináři a ona za mnou sama přišla: „Pane inženýre, já se vám omlouvám, já jsem se teď byla podívat v Průhonickém parku a měl jste tehdy pravdu.“

Podařilo se ti taky vybudovat důstojné zázemí a vybavit správu parku mechanizací.

Když jsem sem přišel, tak se ještě obracelo seno starou koňskou obrabečkou. Pracovníci měli zcela nevyhovující zázemí, bez vody, suché záchody... Postavili jsme nová hospodářská zázemí, vybavili park mechanizací, křovinořezy, motorovými pilami... Po sametové revoluci se opravdu přístup Akademie věd radikálně změnil, do parku se dalo spoustu

peněz, protože jsem snad lidi ve vedení přesvědčil. Postupně se začalo s obnovou parkových cest, mostků, instalovaly se lavičky, odpadkové koše, opravila se Česká chaloupka, vyhlídková věž Gloriet, začalo se s opravou historické kamenné ohradní zdi, ale hlavně jsme postupně přistoupili k památkové obnově taroucovské kompozice. Moc nám v naší práci tehdy pomohla předsedkyně Akademie věd profesorka Illnerová.

Mnozí průhoničtí občané ti asi neodpustili vykácení hlavní aleje od zámku do obce.

Alej do obce byla nestejnorodá a různověká. Rostly tam staré jírovce, stoleté lípy, do toho dvaceti-třicetileté javory, lípy – no hrůza, typicky špatný příklad obnovy historické aleje. Takže vykácet a vysadit novou. Za ranního kuropění, téměř v noci, jsme nastoupili s motorovými pilami a než se lidi probudili, bylo „po programu“, a samozřejmě za pár minut tam byla televize. Opravdu mistrovský

kousek, který bych si dnes mohl sotva dovolit.

Slovo magor je v tvém případě možná na místě...

Průhoničtí zuřili, ale ani se nedívám, vždyť to byli lidé, kteří ty mladší stromy sázeli. Ale nevěděli, že jsem už rok předtím jel do školek do Klešic, vybral lípy a založil v zásobní zahradě. Odstranili jsme pařezy a za pár dní byla nová alej vysazena vzrostlými stromy. Potom byl další průšvih, když jsme po patnácti letech káceli v aleji každý druhý strom, abychom se dostali na cílový spon osm metrů. No snad lidé pochopili, jakým způsobem se musí historická alej obnovovat.

Co se to stalo, že když zahradník dělá to, co mu je vlastní a přirozené, to je sázet a kácet, že to veřejnost tak špatně vnímá?

Problémy byly i před sto lety, vždycky lidi brali úkorně, když se začaly kácet stromy. Musíme si ale uvědomit, že za první republiky bylo zahradnické ře-

meslo úplně jinak ceněno, zahradník byl PAN ZAHRADNÍK. Uvědomil jsem si to, když jsem začátkem 70. let přijel do Villy Gamberaia v Settignanu nad Florencií s oficiální žádostí o prohlídku. Majitelka vyšla ven s tím, že se musí zeptat, jestli PAN ZAHRADNÍK dovolí... Pak přišli komunisti a všechno se otočilo: „Máš bl- býho kluka, dej ho na zahradníka, aspoň bude na čerstvém vzduchu.“ Náš obor spadl za komunistů pod ministerstvo vnitra, taky to podle toho vypadalo a řemeslo obecně upadalo. Tam jsme kdysi byli s Františkem Smýkalem orodovat za obor u nějakého plukovníka, samozřejmě zbytečně. Ale pravda je, že režim se tehdy zmítal v křeči, nebylo pomalu co jíst a co si obléct na sebe, takže na zeleň se už peněz nedostávalo.

Ale to už je přes třicet let.

Ano, lidem se vrátily majetky, začalo se stavět, změnila se filozofie bydlení a lidi

najednou zase zahradníky potřebují...Teď mají třeba dvacetileté zahrady a vnímají naše řemeslo jinak, takže zahradníci postupují pomalu na společenském žebříčku výš, kam patří. Pověst nám kazí taková, kteří se vydávají za zahradní architekty a zahradníky, i když se doma maximálně dvakrát projdou kolem angreštu. Tohle se u soustružníka stát nemůže. Ale i to se rychle mění, obecně si myslím, že už si lidé zahradníka váží stejně jako stavaře. Je zde spousta výborných zahradních architektů a několik realizačních firem, které dokáží odvést práci na vysoké a profesionální úrovni. A když čtu články, které dnes píší naši kolegové, tak si uvědomuji, jak jsou odborně na výši. My jsme se za totality klepali radostí, když se nám dostal do rukou časopis Garten und Landschaft.

Mluvíš o své práci s nadšením, při tom pracovat jako správce veřejné zeleně, je riskantní povolání.

V našem oboru je člověk pořád jednou nohou ve vězeňských teplákách. Když postavíš špatně barák nebo most, dá se to nějak exaktně prokázat, měřením apod., ale co my v tom našem řemesle? Do stromu člověk úplně nevidí jak by si přál, aby mohl kvalifikovaně rozhodnout. U nás na parteru na Velkém nádvoří roste mohutný Quercus rubra, ze kterého se za absolutního bezvětří ulomila obrovská větev. Opravdu pár vteřin před tím se z lavičky pod dubem zvedli dva staříci a projela maminka s kočárkem...byl jsem bohužel očitým svědkem a udělalo se mi tenkrát špatně!

Říkáš my, ale ty už ve funkci vedoucího správy Průhonického parku nejsi.

Před rokem jsem ji předal inženýru Jiřímu Šmídovi a já v parku pokračuji jako vedoucí provozu.

Takže se dá říct, že si vychováváš svého nástupce. Jsi silná osobnost, dokážeš přijmout, když má jiný názor než ty?

Při výběrovém řízení jsme měli šťastnou ruku, s Jirkou jsme si padli do noty odborně i lidsky. Nemohu mu přeci říkat jak má co dělat, ale jsem tu od toho, abych mu v případě potřeby poradil a předal své zkušenosti. Dnes je to můj mladší šéf, nese mnohdy nelehkou zodpovědnost za správu parku, a i když s ním nemusím ve všem souhlasit, jeho rozhodnutí rád respektuji.

Na závěr rozhovoru jsem Ivana poprosila, jestli chce něco dodat, nějaké poselství.

Jaká je ta pomyslná třesnička na tom našem zahradnickém dortu ?

...Když máš na sobě křovinořez, je voňavé ráno a ty sečeš trávník, a v tom chytneš strunou pořádně řídké psí hovno, a to se ti rozprskne přes ochrannou síťku do obličeje...

**Osobnosti
vzpomínají
na Ivana Staňu**

Společnost pro zahradní
a krajinářskou tvorbu